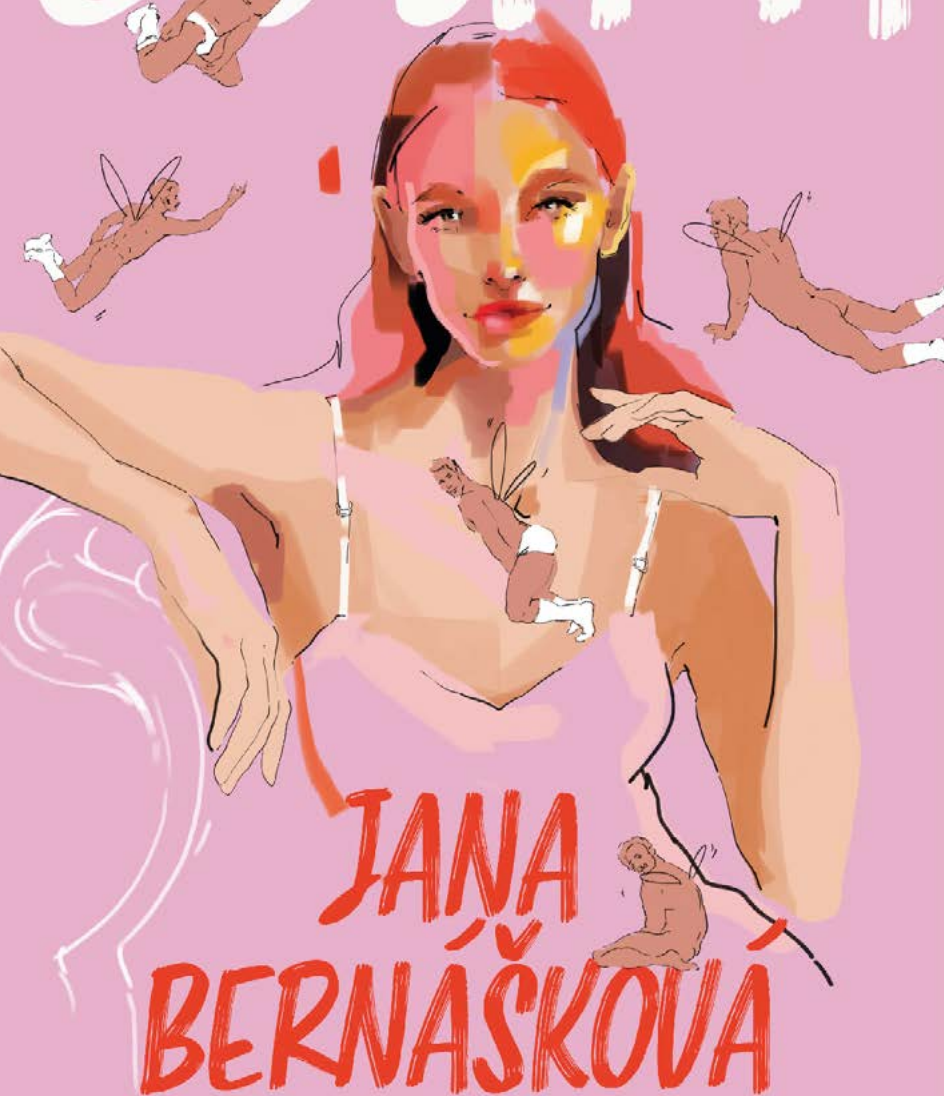

COUURA

JANA
BERNÁŠKOVÁ

Coura

Vyšlo také v tištěné verzi

r ROSIER

Jana Bernášková

Coura – e-kniha

Copyright © Jana Bernášková, 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

JANA
BERNÁŠKOVÁ

COURA

r ROSIER

*Tato kniha je věnovaná mým přítelkyním a všem ženám,
které se snaží najít samy sebe a nebojí se chybovat.*

A taky mojí mamce za to, že ten svůj boj vyhrála.

Copyright © Jana Bernášková

ISBN tištěné knihy: 978-80-908161-1-4
ISBN ePUB: 978-80-908161-2-1
ISBN MOBI (Kindle): 978-80-908161-4-5
ISBN PDF: 978-80-908161-3-8

PROLOG

A je to tady! Nedávno jsem oslavila třicáté narozeniny, a jak se píše v Marianne: „Život začíná ve třiceti.“

Celý svůj dosavadní život jsem brala jako nácvik k tomu pravému a skutečnému, který teď vypukne naostro a je smrtelný.

Nesmrtelnost totiž spočívá v tom, že na všechno máte čas.

Moře času na to dělat chyby a učit se z nich, opakovat je, lelkovat nad nimi nebo si jich vůbec nevšímat. Do určité chvíle jsme nesmrtelní a náš život má jen začátek a žádný konec, ale od třiceti nám naroste ocásek smrtelnosti.

To si tak lebedíme na vrcholu mládí, tancujeme na špičce nože, ale zítra už jedeme po prdeli z kopce dolů.

Každý může mít ten přechod ve smrtelníka časově jinde, ale já ho měla právě ve třiceti.

Po třicítce jsem jako po křtu, všechny hříchy a chyby se mi sčítají. Žádné omluvenky nefungují.

Můj život získal ten zpropadený ocásek, který se snažím občas setřást vrtěním zadku, ale nejde to, budu ho mít do konce svých dní a v zádech cítit – game over.

Což je vlastně skvělá věc, žene mě to konečně k jasným cílům a rázným rozhodnutím.

„Lucinko, vezmeš si mě?“ zeptá se mě lehce roztřeseným hlasem Karel, se kterým jsem byla do této chvíle rozejtá.

„Musím si to rozmyslet,“ odpovím s pocitem nekonečnosti, a to jen proto, že mi ještě není třicet. Ještě mám čas, můžu dělat drahoty, ciráty, fórečky, důležitou paninku, která má před sebou budoucnost a musí popřemýšlet, jestli dá Karlovi šanci cupitat po jejím boku.

Jo..., to bylo kdysi. Dneska už jsem lehce za vrcholem a od pohledu žádná děvče v rozpuku ani princezna, co má čas na rozjímání o světovém míru, pleťové masce a perfektní manikúře. Jsem mladá chaotická žena, která má v jedné ruce kabelku narvanou rohlíky, přesnídávkou, scénářem a v druhé svírá dlaň své čtyřleté dcery, kterou si pořídila v pomatení smyslů, lépe řečeno z lásky, zato na psí knížku.

Jmenuji se Lucie Májová a jsem herečka. Mám dceru Kristýnku, starého psa Emu a dva nevyřešené vztahy s muži.

Karlem a Tomášem.

Karel si mě chce vzít a Tomáš mě nechce už nikdy vidět, ale potřebuje si vyzvedávat naši dceru, takže smolík.

Karel často předává Kiki Tomášovi a já koukám na svého bývalého zpoza záclony jako snajpr, který zaměřuje pohledem smrti.

Karla miluju, ale nevím, jak přesně naložit s blížícím se manželstvím.

Tomáše bych nejradši prostřelila pohledem, ale někdy v noci, když nemůžu spát, na něj myslím a stýská se mi po starém životě.

Proč jsou ty vztahy tak komplikované? Vždyť by si stačilo všechno jenom pojmenovat, vyjasnit, určit si hranice a dodržovat pravidla. Ale život je jako jízda na dálnici, často překračujeme povolenou rychlost, někdy jedeme na prázdnou nádrž nebo mineme Mekáč, který milujeme, a už se nemáme jak vrátit. Občas schválně blokujeme druhým

životní pruh a zpomalujeme jejich jízdu a někdy jsme natolik krutí, že je klidně i vybrzdíme.

Občas se takhle navzájem trápíme s Tomášem, tatínkem mé dcery Kristýnky, on mi zamyškuje v mém životě a já mu naložím smyk v tom jeho. Pravidla této jízdy se budeme učit ještě hodně dlouho.

Ale co mě teď aktuálně trápí nejvíc, je, jak poznat, jestli Karel je ten pravý a mám si ho vzít. A jestli mám na to neporušit svatební slib, když ani přesně nevím, co v něm stojí. Víím jen to, že odevzdávám všechno a že to bude trvat, dokud nás smrt nerozdělí.

A to mě děsí jako noční můra.

Mám na to zvládnout manželství?

Vnitřně se Karlovi oddat?

Být něčí?

Je v tom skrytý celý život, ale vezmeme to od začátku.

Píše se rok 2010.

Prezidentem je Václav Klaus.

Wifina je samozřejmostí jen pro 50 % domácností.

Data v telefonech má jen málokdo a rychlost připojení je 3G.

Facebook se rozjíždí, ale zdaleka tam nejsou všichni a dostat se na něj můžete jen na počítači.

Průměrný telefonát trvá 2 minuty.

SMS zprávy se už dají spojit dvě dohromady, takže za jednu delší romantickou zaplatíte jako za dvě informativní. $1,50 \text{ Kč} \times 2 = 3 \text{ Kč}$, takové večerní láskyplné psaní u vína vás někdy vyjde jako lístek do kina.

Být zamilovaný není levná záležitost.

Jsem herečka a můj snoubenec Karel je scenárista. Je starší o sedm let.

Jsme mladí, i když už ne tak, jak bychom si přáli. Karel by se ženil a já bych chtěla zůstat svobodná jako pták, jelikož nikdy nevím, kdy mi instinkt zavelí odletět do teplých krajů.

Ne že bych byla přelétavá, ale od jisté doby se snažím naslouchat své intuici, hlasu, který mě provází celý život... Dala jsem jí jméno Šedivka, jelikož je součástí šedé mozkové kůry, ve které sídlí naše osobnost.

Ne, nejsem blázen, věřte mi nebo ne, vy ji v hlavě máte taky. Odjakživa. Já ji slýchala už v dětství, pak jsem ji na čas potlačila svojí urputností a začala ji slyšet až před nedávnem, když jsem ležela na dně svého já, roztekla jak olejová skvrna.

Ne vždy rozumím všemu, co mi Šedivka říká, často s ní nesouhlasím, ale dnes už vím, že nemá smysl jít proti ní. Ona totiž ví víc než moje vědomá hlava a zná každé mé tajemství. Ví víc než moje kamarádky nebo moje máma. Ví všechno, i to, co nechci.

MALÉ PRAVDY

Karel otevře oči v našem novém bytě a s úsměvem vyskočí z postele jako Jája a Pája z pece. Rychlostí blesku si navlíkne tepláky a s pocitem krásného dne vyrazí venčit mého starého kokršpaněla Emu. Nechápu, jak to dělá..., kde v sobě bere poránu tolik radosti a elánu, to asi ten sportovní duch v něm. Já po pípání budíku neotevřu ani oči. Naopak přetáhnu peřinu přes hlavu a dýchám svůj vlastní dech. Je to, jako bych líbala mrtvou krysou, ale ten pocit tepla a oddálení celého denního kolotoče za to stojí. Tyhle ukradené minuty jsou tak sladké.

Jak je možné, že mě porušování pravidel tak ohromně baví?

A znovu se v mé hlavě otevírá myšlenka na manželství...

Tohle téma mi otevřelo oči a já koukám do stanu, vytvořeného z peřiny, kde prosvítá světlo skrze tenkou vrstvu výplně. Není tady už skoro žádný vzduch, ale ani nikdo, kdo by slyšel mé myšlenky a viděl úšklebky a pochybnosti, které mi letí hlavou.

Dokážu být dobrou manželkou? Ženou oddanou a poslušnou? Jsem vhodný typ pro manželství? A chci se vlastně někomu oddat? Jmenovat se jako nějaký pán?

Nebo jako máma nějakého pána?

Myslím, že bych si měla říct pro a proti.

Miluju Karla?

Mého Karla, který má nejlepší věk pro ženění – třicet sedm let, je bezdětný s vyřešenou minulostí, finančně zajištěný, zamilovaný do mě a okouzlený mou dcerou Kiki, má odžito a srovnaný žebříček hodnot, jak se dnes říká. Ví, že miluje mě a tu mou malou pošahanou dceru taky.

Chce s námi žít. Prokázal hrdinství, když si během chvilky vyřešil svoji životní situaci a kvůli mně se rozešel se svou nebožkou, aby byl férákem. Kiki bere za vlastní, venčí mého starého psa, každé ráno přinese rohlíky a kus modrého z nebe. Je pořád připravený žít naplno se vším, co to obnáší, a viditelně nás všechny miluje.

Ano, Karel je v pořádku a já ho miluji.

Cítím se s ním jako doma, v bezpečí a vím, že když přijde v životě cokoli, bude při mně stát.

„No tak vidíš, co vymýšlíš, Lu?“ ozve se v mé hlavě Šedivka. „Co zas řešíš? Všechno je jako z pohádky.“

„No právě, ale já už nejsem princezna, spíš lehce ojetá kobra, která na dobré konce nevěří.“

„Lu, nebuď pesimistka, lepšího kluka jsi nikdy neměla. A že znám všechny ty tvoje luliny.“

„Já vím, ale tady, Šedivko, nejde o Karla... Tady jde o mě,“ řeknu lehce nervózně.

„Myslím, že jsem trochu vadná..., trochu porouchaná. Jak říkal Tomáš: ‚Ty jsi nejlepší držák v krizi, ale v radosti žít neumíš.‘“

Šedivka se namíchne, nemá ráda, když se vracím k prokazatelně vadným vzorcům:

„Ale to jsou kecy, Lu. Tomáš je ex, co by tě chtěl mít doma, ale může si maximálně tak půjčit vlastní děcko. Ty přece umíš žít v radosti, jen všechno desetkrát otočíš a koukneš i pod šunku na chlebičku, jestli tam je bramborový salát.“

To mě rozesměje, samozřejmě, že chlebiček kontrolovu, protože chlebiček bez bramborového salátu dokáže jen nasrat.

Bojím se, aby manželství nebylo takový chudák bez vajíčka a majonézy. Jenom houska, šunka a pomazánkový máslo. Je to zdravý a bezpečný.

Nehrozí ti životní průjem.

Pod peřinou mi kompletně došel vzduch.

Vystrčím hlavu, nadechnu se a ucítím nad svým obličejem dech ranních zoubků.

„Fuj!“ vzlyknu. Přímo nade mnou se sklání Kiki.

Její zubatá ofina a rozcuchané blondaté vlásky mi dopadají na obličej i s jejím ranním dechem.

„Mami, čo tam děláš? Ty čuháš švoje pldy?“ řekne Kiki s úsměvem a opravdovostí.

„Kiki, co to meleš? To maminky nedělají.“

„Ale jo, maminky taky pldí a klkají a někdy kaka-jí nahlas.“

„Kiki, přestaň s těma prasárnama. Co potřebuješ?“

„Mami, potčebuju kakao a kuličky a Kája tady není! Víš to? On nám utekl!“

V jejích očích proběhne upřímná obava. „A ploč? Plotože jsem žlobila?“ začíná natahovat.

„Né, Kiki, klid, šel jen vyvenčit Emu a víš, že je stará a trvá jí to.“ Pohladím ji po blondaté hlavičce. Ona si přisedne na postel a její vlhké modré oči ve vteřině vyschnou. „Aha? Ona kadí pomalu,“ začne se smát.

„Kiki, proboha, co to máš za období? Ten tvůj fekální humor, to je děsný. To takhle mluvíš i ve školce?“ Vylézám s nechutí z postele.

„Jó!“ směje se a běží do naší „společenské místnosti“, což je kuchyň a obývací dohromady. Skočí na gauč a pouští si video.

Všude to voní po čerstvé výmalbě a ve chvíli, kdy uslyším tu šílenou znělku Boba a Bobka, se mi chce umřít. Nesnáším ji, slyšela jsem ji za tenhle život určitě dvěstěmilionkrát a na větu „Vstávat a cvičit“ jsem vysazená. Houknu na dceru: „Kikino, Boba už ne! Pusť si něco jiného, nebo zešílím!“

Kiki začne žadonit: „Ale mamí, Bob je nejlepčí!“

„Ne, Kiki!“ řeknu nekompromisně. Co to ty děcka mají v hlavě za vadu, že milujou koukat dokola na stejné pohádky, vždyť je to totální výmaz.

„Kiki, radši mi řekni, co si dáš k snídani. Jogurt nebo rohlík s něčím?“

Kiki sedí uraženě na gauči, přemýšlí a pak zahuláká: „Kakánkové kuličky a čulánkové mlíčko!“ A směje se na celé kolo.

Bože, ve čtyřech letech už má asi pubertu nebo co.

„Kiki, a opravdu nechceš vyzkoušet třeba ten rohlík? Kuličky máš každé ráno!“ Aniž čekám na odpověď, šoupnu mlíko do mikrovlnky a během toho, co se ohřívá, si zaliju Nescafé tři v jednom a znova se vracím ke svým myšlenkám.

Co já udělám s tím zasnoubením? Karel je od té doby, co jsem řekla ano, jako ve snu. Pořád mluví o tom, kde a jak tu svatbu uděláme, která kapela tam musí hrát, jaké bude menu.

Tak si tak říkám, kdo z nás bude mít závoj?

Pípne mikrovlnka.

„Kiki, máš tady jídlo!“

Ve dveřích zašramotí klíče a Kiki vykřikne: „Kája se vlátil! Můj Kája!“

Zvednu oči v sloup a zasměju se: „Kiki, ty jsi fakt herečka!“

Kája s sebou přinesl vůni čerstvých rohlíků, koláčků a ranní úsměv, zuje si boty a žene se pro první dnešní polibek. Rychle si loknu kávy, aby nelíbal tu mrtvou krysu, co mám v puse. Kiki na něj vyskakuje jako praštěná a pořád opakuje větu: „Kája se vlátil!“

Karel položí na stůl tašku s pečivem: „Holky, vy už snídáte? Tak jsem měl být rychlejší.“

„Kájo, minimálně o pět let,“ odpovím lehce ironicky. „Vždyť víš, že snídá každé ráno to samé, jako zaseknutá deska. Dám jí to na svačinu, děkuju, seš zlatej.“

Karel se svého rozhodnutí – tohle ráno nás rozmazlit – nevzdává: „Tak ty koláčky ochutnáš ty, miláčku.“ A položí přede mě talíř.

„Vzal jsem ti mák, ten miluješ.“

„Kájo, já nemůžu, jsem tlustá a odpoledne mám casting!“

Karel se nevzdává: „Ale prosím tě, oslad' si život.“

„Kájíku, ty jsi můj cukrouš, ty mi k životu stačíš,“ odvě-
tím a zmizím na záchodě.

Kája – lehce v rozpacích, že nás poránu nenasytil podle svých představ – schovává s lehkým zklamáním koláčky do chlebníku.

Ano, Karel je muž, který by nám snesl modré z nebe a vzal s sebou i kus slunce, aby vytvořil svět jenom pro nás, ale netuší, že si do života přivedl tak trochu paní Krtkovou, která ostré světlo nesnáší a ráda podvrtává všechno, na čem stojí jistoty tohoto světa.

CASTING V DUPAČKÁCH

A je to tady, zase casting! Řekla bych tak milionty za můj život. Casting na reklamu je taková z nouze ctnost. Vždycky sama se sebou bojuju, jestli mám vůbec jít.

Reklama, bože můj, já jsem přece herečka, co má v hlavě verše Shakespeara, Lope de Vegy, myšlenky Čechovovy. Zním touhy Julie a Ofélie, světová dramata a myšlenky slavných autorů, ale pak se po mně chce, abych vyčistila skvrnu na ubruse, zamíchala instantní guláš a mluvila o svých jahodových dnech nebo čisticím prostředku.

Vždycky si řeknu, že je to naposledy, ale pak pípne esemeska:

Dobrý den, zítra 7. 9. od 10 do 16 hod. se dostavte na casting na dětský krém. Natáčecí den 8 000 Kč, buyout 30 000 Kč (při rozpoznání obličeje v reklamě). Těšíme se. Stopcasting

A já zase jdu. Kde bych našla takový peníze, že?

A tak dneska zase trčím v čekárně na trapnost s holka-ma, co vypadají jako profesionální manželky od dvaceti. Mají ideální míry, prsa, krásný vlasy, dokonalý nehty a samozřejmě mluví několika jazyky.

Já jsem trochu jiná, zvláštní. Jak říkal Tomáš, můj první muž: „Ty jsi žena sešroubovaná z více těl.“

Mám větší zadek, o to menší prsa, trochu tlustoučkový nožičky a velmi hubený obličej.

Jsem prý krásná, ale nekonfekční.

Když jsem se posledně milovala s Karlem, tak se v jednu chvíli rozesmál.

„Lucinko, ty máš tak strašně srandovní zadek, takový placatý, ale je sexy, neboj,“ říkal. „V kalhotách má i tvar, ale když ti sundám kalhotky, tak ho máš jako lívaneček.“ Trochu mi vystřelil adrenalin.

„Kájo, víš, že tě miluju, ale tohle se holkám neříká. A pokud jo, budou si myslet, že jsi debil.“

Karel se zasmál a já po chvílce taky, ale zrovna teď mi to vlastně neudělalo dobře.

Do čekárny na trapnost vrazí Alča. Její drobné, štíhlé tělo táhne v jedné ruce tašku s věcmi pro mimčo a v druhé desetiměsíční Sofinku. Celkově vypadá jako nezletilá matka. Má velké modré oči jako děti ze slabikáře a krátce stržžené tmavé mikádo, prsa jí při kojení narostly do velikosti běžných puberťaček.

Alča je moje kamarádka ze střední. Taky herečka, co si upletla dítě s asistentem režie, který jí na večírku tvrdil, že je režisér. Na první zásun ji oplodnil a pak, když se jí narodila Sofinka, zjistila, že Ondra jí nepřinese jistotu filmovou ani životní. Po pár měsících je opustil, protože zjistil, že nemá na to být otcem. Alči se ovšem nikdo neptal, jestli má na to být mámou samoživitelkou. Alča je ovšem nezmar, který přežije všechno a bojuje na několika frontách najednou. Nikdy se nevzdává a je rozhodnutá, že jednou bude hvězda. Televizní, filmová, jakákoliv. A to na ní miluju. Nestydí se za to, že chce být slavná a bohatá.

„Jé, Lucí, ty seš tady taky?“ volá na mě ode dveří. Mávnu na ni, ať si sedne ke mně.

Beru si do náruče Sofinku: „Ahoj, slintalko.“ Alče se viditelně ulevilo, že si může na pár minut v klidu vydechnout a vytáhnout něco na utření její mokré pusinky.

Já si prohlížím voňavé půlroční miminko, které doslova roste před očima.

„Ali, já úplně zapomněla, jaké to je tahat s sebou dítě na casting.“

„No jo, ty už máš Káju, ty si teď pískáš,“ řekne s lehkou ironií.

„No, nejen Káju, ale taky státní školku.“ Alča si sedne na židličku vedle mě a začne vytahovat z tašky ubrousky a dudlík, vypadnou jí přitom plíny, krém a rohlík. Pak se na mě koukne s otráveným výrazem ve tváři.

„Ty vole, Luci, tu budu mít nejdřív za dva a půl roku. Se zblázním, kam já to děcko budu dávat, až budu třeba točit?“

Alča je typ, který neustále řeší organizaci svého života pro případ, že by se náhodou přes noc stala slavnou. Zkrátka se drží hesla: Štěstí přeje připraveným.

„Alenko, v klidu si to posbírej. Malou ti pohlídám, až půjdeš dovnitř – a než přijde seriál, tak se to určitě vyřeší nějakou chůvou.“ Usměju se, protože vím, co je to být svobodná matka, byla jsem jí donedávna taky... Alča na mě koukne s nepochopením.

„Lucí, co blázníš? Malou si беру s sebou, vždyť je to na Bepanthen, to je přece na mazání opruzenin. Se Sofčou jsme si dost podobné a hlavně budeme na kameru přirozené, na rozdíl od všech támhlejších modelín,“ dodá a lehce pohodí hlavou.

Zvednu obočí. „Vidíš to mě nikdy nenapadlo, prodávat se jako balíček 2 v 1.“

Alča se vítězoslavně ušklíbne. „To já pochopila hned, dítě tě na kameře miluje tak opravdicky, jako ho miluješ ty. To mi řekla Mirka, ta točila s dětma hned od porodu.“

Do čekárny trapnosti vrazí castingová režisérka Gábina, plnoštíhlá holčička s milým úsměvem: „Tak, číslo 87!“

„To jsem já,“ kvíknou s dítětem v ruce.

„No to je skvělé, vy máte miminko? Tak pojďte dovnitř.“

Alča vystartuje... „To je moje!“ řekne nekompromisně a okamžitě si Sofinku přebírá, aby byla viditelná podoba i láska jako ten bonusový balíček.

„Vaše? Vždyť vypadáte jako její starší ségra,“ zasměje se. „Tak to nevádí, pojdte všechny tři, a pokud to své kamarádce dovolíte, tak holčičku zkusíme i s ní.“

Alču to lehce zaskočilo, ale souhlasila, že mi tu lásku v dupačkách půjčí. Dveře castingové místnosti nás pohltily a my začaly profesionálně mazat zadek našemu společnému miminu. Usmíváme se, ňuňáme nad ním, žvatláme a pomyslně ošetřujeme zadek přes dupačky.

Sofinka je ale vážně taky trochu moje, tak nějak jsem se zasloužila o to, aby tady na světě byla. Přestože byla počatá na večírku v alkoholovém oparu a s touhou získat pořádnou roli, Alču jsem vždycky podporovala v tom si malou nechat, a byla s ní dokonce i na druhém lovu Ondry. Tatínka, který se na otcovství vůbec necítil. A taky jsme Alču vezli s Karlem do porodnice a skoro ji odrodili.

Když už máme domazanou prdelku, jdeme pomalu s kočárkem Karlínem a meleme páté přes deváté.

„Lucí, to je stejně šílený, před rokem jsme to měly úplně opačně. Tys byla svobodná matka a já holka, co měla před sebou kariéru. Ty si dneska žiješ se scenáristou, který ti teď bude psát jednu roli za druhou, a já jedu kolej opuštěný maminy.“

„Třeba už budeš mít příští rok taky doma nějakého pisálka,“ řeknu povzbudivě.

Alča se lehce ušklíbne. „Já budu mít tak leda sepsaný dopis k soudu. Ondra je hajzl, není na něj žádný spolehnutí, peníze mi posílá, jak se mu chce, a já jsem někdy úplně zoufalá. Já prachy fakt potřebuju. Kéž by nám tahle reklama vyšla,“ zadoufá a přikryje spící miminko dekou.

„Ali, mít dítě není konec kariéry, může se ti naopak rozjet ještě víc. Přehraješ se do mladých maminek.“

„Myslíš?“ očka se jí rozzáří. „No jasně, zažehneš v sobě jiskru a nasadíš takový ten vyzrálý pohled.“

„Vidíš, Luci, to mě vůbec nenapadlo.“ A už vidím v jejích očích, jak kuje plán matky, která hraje matku

v seriálu *Matka* na programu Nova Mothers v hlavním vysílacím čase.

Zazvoní mi telefon a na displeji je srdíčko a Karlík.

„Ahoj, Káji!“

„Ahoj, tak jak ti šel casting, lásko?“

„Ale dobrý, potkala jsem tady Alču, namazaly jsme Sofince každá asi šestkrát prdelku a šly domů, takže za mě dobrý.“

Karel se zasměje: „No tak v tom už máš praxi a je třeba..., je třeba oprašovat dovednosti, než ji začneš mazat našemu miminku,“ a láskyplně se zasměje sám sobě.

Já s křečovitým hýknutím předstírám smích: „Jo, jo, tak se uvidíme doma, já teď tlačím kočárek.“

„To dobře děláš, že takhle trénuješ...“

„Kájo, já už musím končit. Alča mi tady něco říká,“ nenechám ho ani domluvit.

„Dobře, Lucíšku, pa!“

„Pa,“ a položím telefon.

Udělal se mi vyloženě zle.

Alča na mě kouká jako blázen, vždyť celou dobu mlčela, a protože mě zná jako své staré boty, rovnou udeří: „Lucíno, co se děje?“

Nadechnu se, vůbec nevím, jak celou tu mlhu v hlavě vlastně pojmenovat.

„Ali, budeš si myslet, že jsem kráva roku, ale já nevím, jak s Karlem dál.“

Alča nechápe a jen povytáhne obočí a hodí si své mikádo za uši, jako by chtěla lépe slyšet.

„No...,“ leze to ze mě jak z chlupaté deky, „jak mě požádal o ruku během toho tvého porodu, tak od té doby frčí na téhle vlně. Pořád mluví o svatbě, dělá vtípky na naše druhé, společný dítě, připravuje si playlist na svatební den a další nesmysly. A mě z toho všeho mrazí.“

Alča čumí ještě víc a vůbec neví, jakou doplňující otázku by mi měla položit, a tak pokračuju:

„Chápeš, on se těší jako nevěsta, a já tuhnu, i když Karla miluju a vůbec nemám pochybnost, že bude skvělejší manžel,

otec, zeť a já nevím co. Ale Ali, vždyť ty mě znáš! Víš, že to mám v hlavě trochu pošlapaný. Já se bojím, že nedokážu být dobrá manželka, a hlavně vůbec nemám náladu na další mimino. Vždyť Kiki teprve teď vzali do školky. Konečně se můžu nadechnout a chci začít taky trochu žít, ne si uvázat na krk další dítě a povinnosti.“

Alča plynule vstoupí do mého monologu: „Lucino, ty jsi trochu jak ten můj dement Ondra. Snažíš se plnit, co se od tebe očekává, kam tě okolnosti tlačí, ale necítíš to tak.“

Zastavím se uprostřed chodníku, pustím se kočárku, ruce mi vjedou do vlasů, jako bych chtěla zachytit vlastní myšlenky: „Jó, Ali, máš pravdu. Dělán, co nechci, ale zároveň s Karlem žít chci, strašně moc, já to mám trochu jinak než Ondra s tebou, já totiž Karla miluju.“

Alča po mně sekne pohledem. „To chceš říct, že Ondra mě ne?“

Začnu se lehce vykrucovat: „Tak přece jenom vy jste měli složitější situaci. Vám se to prostě stalo. Znali jste se jeden večer a hned jsi otěhotněla. My s Karlem jsme si jeden druhého vybrali. Vy s Ondrou jste byli hození do situace ‚Čekáme dítě, ale vůbec se neznáme‘ – my s Karlem jsme spolu šťastní a bydlíme spolu, protože chceme.“

Alča doplní mé kvílení: „Akorát ty se nechceš dvát, a on jo.“ Uchopí rukojeť kočárku a roztlačí ho, jelikož pochopila, že já už se ho ani nedotknu z obavy, aby nebyl nakažlivý. Pokračujeme přes Karlínské náměstí směr tramvaj.

„Pochop, Ali, já jsem vyčerpaná po celém tom extempore s Tomášem a vlastně chci jen tak žít, snít si a přemýšlet, čím budu, až budu velká. A Karel je naopak vyhladovělý po úzkém, pevném vztahu. On se na mě pořád lepší jako suchý zip. Pořád chce žít ten rodinný život. Má naivní představy o tom, jak spolu budeme do konce života.“

Alča, která by přesně takového chlapa brala, nakrčí čelo: „Ale tomu já věřím taky...“

Zhluboka se nadechnu: „Ale vždyť jo! Možná i já, ale teď se nechci zase zavazovat k nějaké roli manželky, po čase

těhotný, nechci žádnému miminu utírat prdel, kojit co dvě hodiny, tahat ho na castingy a doufat, že zhubnu poporodní kila. Mně je teď konečně dobře. Chci si jen tak dýchat.“ Najednou ucítím, jak mi letní vánek foukl do mých blond vlasů, jako by mě chtěl podpořit.

Alča jasně a rezolutně řekne: „Tak to seš trochu kráva, protože Karel je asi jedinej kluk, kterej tě fakt miluje. Všichni před ním byli jen vošoustové, včetně Tomáše, ten byl předseda toho tvýho klubu.“ Zastaví se na křižovatce, kde svítí semafor zeleně, Alča se přesto opatrně rozhlédne, jestli něco nejede, přeběhneme na tramvajovou zastávku a ona pokračuje: „Ty tady máš chlapa, kterej se k tobě chová jako k opravdový ženě, a ne jako k holce na chatu. Ale Lucino, já ti říkám, problém je, že on v tobě vidí větší hodnotu než ty sama v sobě.“

Do toho se otevřou dveře tramvaje číslo 3.

„A to je ten tvůj problém! A teď mi pomoz vytáhnout kočár, já ho tam sama nedostanu.“ Chytám kočárek za podvozek, Alča nastupuje a tahá ho přes schody, snažím se ho zvednout a nasunout ho tam, než mě skřípnou dveře. Do toho Alča nadává jako špaček, nakonec zaparkuje na poslední chvíli, a než se zavřou dveře, ušetří mi poslední radu: „Luci, nehraj si na komplikovanou krávu a neposer to!“

Tramvaj cinkne a pomalu odjíždí i s Alčou, která jako jedna z mála pro mě mohla mít pochopení. Ale nemá. Možná proto, že už se přehrála v matku, a možná má pravdu.

Stojím sama na Karlínském náměstí a říkám si:

„Jsem rozmazlená kráva, nebo jen naslouchám svému já?“

KREDIT LÁSKY

Ráno zazvoní zvonek u dveří našeho bytu. Zvednu lehce obočí, jelikož nikoho nečekám, a že by pošťák šel s dopisem až nahoru, se mi moc nezdá. Sunu se pomalu otevřít v teplých ponožkách, pyžamu a s rozcuchem na hlavě. Na poslední chvíli mě napadne kouknout se do kukátka, jestli tam náhodou nestojí vrah nebo někdo s biblí, ale ono tam stojí něco daleko horšího.

Nicol!

Nicol, která mi pije krev už tolik let! Nicol, co nosí zvířecí motivy na šatech a výstřih až pomalu k pupku. Nicol, co má dlouhé vlasy až k prdeli, laciný melír a nezastříhnuté konečky. Nicol, co prcala Tomáše ve chvíli, kdy já s Kiki stavěla bábovičky na pískovišti. Nicol, co o víkendech doma moji Kiki muchlá a naschvál ji na rozloučenou stříkne svojí voňavkou, aby mi poslala tajný vzkaz vítězky, která mi před lety ukradla všechno, co jsem měla.

Kozatka Nicol, která se snaží být slavnou herečkou, stejně jako já a Alča.

Stojí za dveřmi a nervózně přešlapuje. Nechápu, proč tu je! Nikdy spolu nemluvíme, a když už, tak jen sporadicky v případě, že si přijde vyzvednout malou na víkend místo Tomáše.

Ale dnes není důvod, aby tady byla! Navíc Kiki před půl hodinou vyrazila s Tomášem do zoo.

Mám dělat, že tu nejsem, nebo mám téhle noční můře minulosti otevřít dveře?

Šedivka mi šeptne: „Lu, co blázníš? Ty se nemáš čeho bát, ty jsi nic špatného neprovedla! Vůči ní nikdy a nic. Určitě otevři, mohlo se stát něco těm dvěma.“

„Máš pravdu, Šedivko.“ Prudce otevřu dveře.

Koukám v pyžamu na načesanou tygřici a ani ji nepozdravím. Tak se ukaž, holčičko!

Nicol je lehce zaskočena prudkým tahem dveří, a tak lehce poodstoupí. Přeměří si mě pohledem a možná mě v duchu i trochu lituje, že takhle vypadám v půl desáté, já ji ovšem svým lehce nasraným výrazem „co otravuješ“ uzemním a čekám, co z ní vypadne.

„Ahoj..., potřebovala bych s tebou mluvit,“ řekne, jako by byla učitelka a já něco provedla. Na tohle chování nepřistupuju a s klidem v hlase se zeptám: „Stalo se něco Kiki?“

S lehkým úšklebkem odpoví: „Jí nic.“ Nicol začne opět lehce přešlapovat, jako by se ji chtělo čůrat. Když pozvání dovnitř nepřichází, nasadí tón protivné krávy, který umí dokonale, a pokračuje: „No nevím, jestli je to téma na chodbu. Nemusí o tom přece vědět celej barák.“

Tříkrát promrknu a zeptám se velmi rovně: „Nicol, máš nějaký problém?“

„No, nenazvala bych to problémem,“ a pokračuje v tónu kráva, lehce probarveném pultónem fracek na přes hubu.

„Tak co se děje?“ Opřu se o futra dveří, čímž dám najevo, že ji dovnitř nepozvu a celé tohle setkání mě do pozoru nepostaví.

Nicol začíná být čím dál nervóznější, což jejímu falešnému sebevědomí neprospívá.

„Nemůžeme teda jít ven nebo někam? Potřebuju si promluvit.“

„Hele, Nicol, já mám teď volnou sobotu, Karel za chvilku doběhne z tréninku a nemám náladu se někde courat. Pokud něco potřebuješ, tak to řekni.“

Nicol se porozhlídne po studené chodbě činžovního domu a pronese:

„Potřebuju se s tebou domluvit, jak to uděláme s Tomášem.“

To mě lehce zarazí, ale nedám na sobě nic znát a s klidem v hlase odpovím:

„Já bych s ním ráda nedělala už vůbec nic a ty si s ním dělej, co chceš. Tak asi takhle bych to viděla.“

Nicol prdnou nervy, na pár vteřin odhodí masku a vyhrkne ze sebe:

„Ale on je tebou posedlej! Karla nesnáší! A já se bojím, že to špatně skončí.“

Nicol má pravdu, tohle na chodbě řešit nebudeme.

„Tak pojď dovnitř,“ a vplujeme do našeho bytu, ve kterém jsme nastěhovaní teprve krátce a kde ne všechny věci mají své místo, a přesto už zažil kolaudaci a pár přátelských večírků.

Náš byteček, který pro nás tři Karel sehnal ještě v době, kdy jsem s ním byla na smrt rozejitá a neodpovídala mu ani na esemesky. Věřil, že v tomhle bytě spolu budeme jednou žít, a měl pravdu. Taky nám říká, že se s námi přistěhovalo slunce. Karel je romantik a ty přirovnání mu fakt jdou.

„Dáš si kafe nebo vodu?“ zeptám se Nicol, která svým osřížím zrakem přeměřuje náš obývací pokoj s kuchyní dohromady.

„Jen vodu s citronem.“ Protočím oči, nechce se mi přiznat jakákoliv nedokonalost, ale musím: „Mám jenom vodu.“

„No dobře,“ a sedne si k našemu rodinnému stolu.

Natočím sklenici vody, položím ji na stůl a zůstanu stát u linky. Nepřisednu si k ní, zato jdu rovnou k tématu: „Nicol, co po mně chceš?“

Znova natáhne masku krávy a lehce odzle přísadí: „Hele, já mám pocit, že s Tomášem udržuješ nevhodně blízký vztah.“

„Prosím?“ spadne mi brada.

„No, já to pozoruju už delší dobu, jak často si píšete, voláte, a myslím, že to není normální. Uvědom si, že už

jste od sebe! My dva máme svůj život. A to tvoje vypisování už je za hranicí vkusu. Já chápu, že máte spolu dítě, ale ty se tou intenzitou esemeskování chováš, jako by to byl pořád tvůj partner. Je mi to nepříjemné a myslím, že Karlovi by se to taky nelíbilo, kdyby o tom věděl.“

V tu chvíli mi vyrostou oči do velikosti pingpongových míčků a tváře se rozhoří vztekem. Jenom pusa mlčí a hlava má černo, mám toho tolik na srdci a na jazyku a možná bych to nejradši vyřešila rychle a stručně. Měla jsem chuť jí jednu lisknout po té její nevymáchané hubě. Místo toho ze mě vypadlo:

„Si děláš prdel, ne?“

„Právě že ne, Lucie, a ráda bych tě varovala. Tomáš Karla fakt nesnáší a myslím, že se na něj chystá, a ono se není čemu divit.“ Pohodí svými dlouhými vlasy s roztrženými konečky a pokračuje: „Kristýna u nás o Karlovi dost často mluví a Tomovi občas řekne Kájo a až pak tati! S tím bys měla něco dělat. Toma taky trápí, když říká, že jede domů a že prý jste s Kájou rodiče. Vysvětlí jí laskavě, že rodič je Tom, ne?“

Jen na ni koukám, jak máchá rukama a lehce jí rudnou tváře, když v ní ty emoce rostou.

„A taky si uvědom, že my dva s Tomem jsme pevný pár. Chápu, že jsi na to u Tomáše nebyla zvyklá, ale on se hodně posunul. A je teď úplně jiný, než byl s tebou. A tím svým rozvrtáváním ničeho nedosáhneš. Navíc jsi o tom asi slyšela, ale chystáme svatbu. Takže je zbytečné se nás snažit rozhodit, jen to víří vodu. A hlavně dávej bacha, aby se to Karel nedozvěděl. To by asi vašemu čerstvému vztahu neprospělo.“ V jejím hlase zazní úšklebek a vypije sklenici vody na ex.

Já se nadechnu a místo rány mezi oči, kterou mám chuť jí vypálit, shrnu suše fakta:

„Hele, Nicol, upřímně mi to přijde jako nehorázná drzost, co mi tady vykládáš, ale vezmeme to konstruktivně. Za prvé si s Tomášem píšeme minimálně! To, že se vymlouvá na vypisování se mnou, svědčí spíš o tom, že si frčí na nějakých buchtách a spoléhá na to, že my dvě si to

neřekneme. Takže to si vyřeš doma a příště mě s tím už neotravuj.“ Překřížím si ruce s pocitem síly.

„Za druhé vám gratuluju k svatbě. Bohužel jsem o ní neslyšela, což není žádná ztráta, ale nebudeš mi říkat, s kým a jak mám komunikovat. Zvlášť když jsi ty nebrala ohled ani na to, že má Tomáš doma dítě, a zvesela mu kouřila v herecký šatně. Viděla vás jedna moje kamarádka a taky jsem četla ty vaše nadřazený SMS zprávičky.“

Nicol zalapá po dechu: „Cože? Tys Tomášovi lezla do zpráv?“

„Jo, já do zpráv a ty do postele,“ a mile se usměje.

„A za třetí mi nebudeš vyhrožovat tím, co by se Karlovi líbilo, a co ne. Navíc to, že ho má Kiki ráda, je snad to nejlepší, co se jí může stát, ne? Kdybyste nebyli tak sebestřední a sobečtí, tak byste jí přáli fungující rodinu.“

V zámku zachrastí klíče a objeví se zpocený Karel. Hned z předsíně volá:

„Prcino moje, doufám, že už jsi nachystaná... Já se na tebe tak těšil, hodím spršku a pak ti to udělám, že na to do smrti nezapomeneš.“

Nicol náhle ztuhne a rychle zakašle jako při herecké etudě v prvním ročníku: „Ahoj, Karle,“ řekne odměřeně.

Karel vejde do místnosti a zarazí se. Myslím, že by tady čekal spíš Michaela Jacksona než Nicol.

„Ahoj, co tady děláš? Stalo se něco Kristýnce?“ řekne s tak přirozenou obavou a zájmem, že to Nicol musí vidět.

Otráveně mu odpoví: „Ježišmarja ne, je s Tomášem v zoo.“

„Aha, a co se teda stalo?“ zeptá se s upřímným nepochopením.

Jasným řezem ukončím tuto nevyžádanou návštěvu: „Nic, Kájo, Nicol už jde. Ty si dej sprchu a pak pojedeme na ten tvůj výlet,“ a mrknu na něj.

Kája zapluje do koupelny a Nicol se s výrazem špatně pořízeného nákupu zvedne a vysmahne z bytu, před zavřením dveří si ale neodpustí plivnout poslední jedovatou slinu:

„Jo a dětem se taky nebráníme, tak aby na to Kristýna byla připravená, že se svět nebude točit jenom kolem ní.“

Karel vylezl ze sprchy a naposled se ze mě snaží vymámit, co se to tu s kozatkou odehrálo.

„Nic..., jen jí Tomáš ulítl do virtuálu k nějaké nové snažilce a ona byla přesvědčená, že jsem to já. Myslím, že jí právě dochází, že její kredit lásky se vyčerpal.“

Karel mě něžně obejmě a zezadu políbí na ucho: „Lucinko, zato ten náš roste, vid’?“

Usměju se a políbím ho na paži. „To máš pravdu. My jsme se hledali, až jsme se našli.“

Karel to upřesní: „V tom je to kouzlo, že jsme se vůbec nehledali, ale našli jsme se.“

„Po hmatu, vid’?“ začnu se smát, jelikož zezadu cítím, jak mu roste jeho penis. Směju se ještě víc: „Kájo, tobě se stačí ke mně jenom přiblížit a už jsi celý hotový.“

„Jsem, kočička moje, jsem nadrženej jako blázen.“ Přetočí si mě tvář v tvář a políbí mě na rty. Právě zmáčkl tlačítko do přízemí, dole roztaju a zvlhnu.

Zeptám se rošťácky: „Tak jedeme na výlet?“

„To víš, že jo, ty moje prcino,“ a svýma silnýma rukama si mě vytáhne do pasu, já ho obejmě nohama a odnáší si mě tak do ložnice. Odhodí mě do postele jako Tarzan a já se směju, protože když jsem šťastná, tak se směju pořád. Někdy i při milování. Nalehne na mě a ve vteřině do mě zasune penis roku. Tak mu teď říkám a Karel z toho samozřejmě roste ve všech směrech, což se odráží i na výkonu.

Muže je třeba chválit, to už mi říkávala starší kolegyně v divadle.

„Kájíku, ten ‚tvůj‘ je dokonalý...,“ špitnu.

Myslím, že byl vytvořen přímo pro moji frndičku. Jediný problém je v tom, že jsme na sebe tak napojení, že jsme díky tomu pořád nadrženi, stačí pár kmitů tělem, zásun, dvakrát políbit bradavky, olíznout lalůček na uchu – a jsem hotová. Moje hlava se rozstřelí po celé místnosti.

Karel se jen lehce usměje, viditelně ho to dělá šťastným, jeho mužské sebevědomí roste před očima. Pozoruje mě, jak ležím na posteli a lítám si po mléčné dráze.

„Lucinko, vykouříš mě?“ zeptá se něžně.

Nechce se mi..., kouření samo o sobě mám ráda, ale teď se vůbec nechci hýbat. Chci lítat, ale holt si budu muset kleknout na kolena a vysát tuhle vesmírnou raketu...

„To víš, že jo,“ odpovím.

Kouřím, saju a konečně ho naplno odpálím.

Oddychujeme na naší nové manželské posteli a polední sluníčko dopadá až k nám. Je to tak příjemné a romantické, že jsem ze sebe úplně setřásla ten stres z Nicol.

„Lucinko, škoda, že to nemůžu dělat do tebe. To by bylo tak krásný, kdyby se nám povedlo udělat se společně.“

„Káji, vždyť víš, že jsem z antikoncepce úplně blázen. Mám depky a hrabe mi v hlavě.“

„Já vím, mě zase nebaví ten kondom, úplně to ztrácí energii a napojení, ale těším se, až se rozhodneme pro mimino a budeme to dělat naplno.“

V tu chvíli cítím, jak mi ztuhla celá záda. Našponovala jsem se jako luk a zatnula zuby. Netuším, co se to stalo, ale celé moje tělo dalo jasně najevo, že NE!

Chvilku přemýšlím, co na to odpovědět, jak reagovat, jak se k tomu vyjádřit.

Najednou mi z pusy vypadne věta: „Aha, a kdy se na to jako chystáš?“

Karel se uchechtne: „Já se na to chystám už spoustu let, ale doufám, že se na to budeš chystat se mnou.“

Je chytrý, všiml si, že jsem do jeho „autobusu přání“ nenastoupila.

„Kájo, víš, že tě miluju, ale chápeš trochu moji situaci? Teď jsem vylezla z mateřský a setřepala minulost, i když po dnešním ránu o tom vlastně nejsem úplně přesvědčená. Chápeš, že se na další dítě úplně necítím?“ V ložnici jako mávnutím kouzelného proutku nastane velmi zvláštní atmosféra, já ale pokračuju, protože je potřeba to vysvětlit:

„Chci hrát a něco dokázat nebo se v práci aspoň trochu zahřát. Navíc jsme spolu teprve pár měsíců.“

Karel mi s absolutním klidem odpoví: „Luci, klid, já tě do ničeho nenutím. Vezmeme to pěkně popořádku: nejdřív svatba... a dítě, až se na to budeš cítit.“

Svatba! Další úder do čela.

„Kájo, a ta svatba, to chceš už tohle léto?“ Karel se ke mně přitulí.

„Jasně, není na co čekat, dokonce mě napadlo, že bychom dneska mohli jet vyzkoušet jednu restauraci, která by mi přišla fajn.“

Protočím oči, což on naštěstí nevidí: „Ty, Kájo, a nemůžeme s tím vším trochu zpomalit?“

„Lucinko, ale svatba se tak rok připravuje, spíš bychom si měli pomalu vybrat termín, než budou všechny pryč.“

V tu chvíli je celá milostná pohoda ta tam. Chce se mi křičet, ale ovládnou se.

„Karle, promiň, ale já tak nějak chci mít po všech těch sračkách chvilku klidu. Nechci se do ničeho nutit a promiň, ale já to teď necítím. Víím, že s tebou chci být, a na tom se nic nezmění, ale já se teď prostě vdávat nechci. A vždycky, když to znova vytáhneš, tak se buď naseru, nebo se mi chce brečet.“

Karel zvažní, jeho lehce orlí nos ještě zostří, rty se mu stáhnou a nakonec nasucho polkne.

Já sedím vyšponovaná na matraci a v prosluněném pokoji je atmosféra na bodu mrazu. Cítím se trochu trapně, ale musím to říct.

„Promiň, Káji, to je o mně, a ne o tobě. Já jsem ta divná, já prostě po tom všem, co jsem zažila, potřebuju cítit svobodu. A svatba je jako síť, která mě chce chytit.“

Karel mlčí. Je mi ho líto. Vypadá jako dítě, co pod stromečkem našlo jen měkké dárky.

„Káji, nezlob se na mě, ale už nemůžu dělat chyby, vždyť je mi třicet.“

Ztěžka se nadechne: „A ty se bojíš, že já jsem chyba?“

„Ne, já se bojím, že tou chybou jsem já a ty to ještě nevidíš. Já jsem diktát plný chyb a teď záleží na tom, kolik máš dioptrií, ty můj hlupáčku,“ přivinu se k němu. Karel se tváří trochu zklamaně.

„Lucinko, máš pravdu, jsem asi zaslepenej láskou a možná trochu debil, co se žene do ženění.“

Usměju se a pohladím ho po tváři. „Nejsi debil. Jsi skvělý, jen mi dej víc času zase uvěřit pohádkám.“ Políbím ho na jeho sametové rty.

„Dobře, ty moje princezno, a teď tě přefiknu ještě jednou, protože s tebou je to pořád jako na tobogánu a já se potřebuju uvolnit.“

A něžně do mě zasune ten svůj dokonalý penis a dovede mě k orgasmu číslo dvě.

CHCI BÝT HVĚZDA

Ležím v posteli po milování, Karel se sprchuje a já listuju ve svém diáři a koukám na těch pár vykřičníků označujících představení, co hraju. V každém měsíci jsou tak dvě, tři.

Šedivka, která si lebedí v mé hlavě, konstatuje: „No teda, Lu, je to dost dietní kulturní program, budeš muset trochu zamakat a sehnat další job.“

Zatnu rty a přiznám sama před sebou: „Já vím, není to žádná hitparáda. Potřebovala bych začít točit nějaký dlouhý seriál nebo zkoušet divadlo. Televize by byla možná lepší. Byla bych doma s Kiki a zároveň v televizi, měla několik natáčecích dní do měsíce, pěkné peníze a zároveň čas, dělala bych rozhovory do časáků a chodila na večírky. To by bylo žůžo. Teď mám jenom dvě zájezdovky, objíždím s nimi celou republiku a drkotám se na každé představení i čtyři hodiny do všech těch vesniček a měst. Vracím se pak v noci jako vytřepaný pudíng a někdy si říkám, jestli ty hodiny v mikrobuse za těch pár výstupů na jevišti vlastně stojí.“

Šedivka si do mě tak trochu kopne: „Lu, ty už si nezpomínáš, jak jsi byla celá šťastná, když ti zavolali? Bylas úplně opilá blahem! ‚Konečně mám představení v Praze! Konečně se vracím k divadlu!‘ Padalas tady teatrálně na

gauč a tiskla k sobě scénář s průměrnou francouzskou komedií, jako kdybys byla na předávání Oscarů.“

„Já vím, Šedivko, ale snad můžu chtít od života zase o kousek víc, ne?“

„Můžeš, ale pozor na tu Zagorku, kterou děláš, lulino. Víš, že jsi přesně ten typ, který od osudu dostane okamžitě přes prsty.“

Nahlas si povzdechnu. „Já vím, vždyť já nejsem nevděčná, miluju divadlo, ale chci hrát zase i něco vážnějšího než blondýnu s mašlí na hlavě. A chybí mi i ta televize.“

Šedivka popíchně: „Ty chceš být slavná, vid’?“ – A já se upřímně zamyslím.

„Nejde o to být slavná, spíš toužím po uznání nebo přesněji řečeno po pocitu naplnění, abych si mohla i já říct: ‚Luci, seš dobrá a tvůj sen se ti plní. Jsi opravdová herečka.‘ Ubíjejí mě ty neustálé pochybnosti, které si vytvářím a které cítím při každém konkurzu z pohledu režisérů.“

„Lu, chápu, ale je ti jasné, že tenhle pocit nenaplnění a pochybnosti budeš mít do konce života?“

Odpořím přesvědčeně: „To si nemyslím. Kdybych dostala velkou roli v televizi nebo v prestižním divadle, tak bych určitě byla šťastná. To by bylo přece jasné, že jsem dobrá,“ a hned se v té představě začínám uvelebovat.

„Ty jsi tele, Lu, hodnota je přece někde jinde než v tom, jestli jsi v seriálu.“

V tu chvíli do mě vjede vztek: „Ale hovno! Když chceš být áčková herečka, tak musíš být v televizi nebo v Národním divadle, prostě musíš. Sportovci taky chtějí jet na olympiádu!“

Šedivka se v mé hlavě nadechne: „Lu...“ Ale já ji okřiknu, jelikož mi dochází trpělivost:

„Buď zticha, jo?! Řekneme si to na rovinu, nesnáším ty tvoje motivační kecy, že každý má svoji hodnotu a cestu, že se musíš dívat srdcem a nejen očima, že když jsi trpělivá, všechno přijde a jiný žvásty. Šedivko, co je do prdele špatného na tom, že chci být vidět, hrát a bavit celý národ? Proč

mám být šťastná, naplněná a autentická jinde? Já přece vím, co mě baví a díky čemu bych byla šťastná! Chci hrát v televizi! Chci hrát na velkých scénách!“

Šedivka se jen směje: „Chceš být národní umělkyně jako Bohdalka, chápu. Tak si za tím jdi, když si myslíš, že je to tvoje cesta.“

Konečně si nahlas oddychnu. Nečekala jsem, že mi dá tolik práce přesvědčit vlastní hlavu, kterým směrem se vydáme.

Jsem spokojená a cítím, jak natahuju luk a mířím na cíl. Teď se jen dostat na nějaký pořádný casting.

Karel vyleze ze sprchy: „Miluno, vstávej, jedeme na ten výlet, ať si něco užijeme, než se vrátí ta malá amazonka.“

IVETA BARTOŠOVÁ JE INDIANKA

Jedem Karlovým malým třídvěřákem, který je roztomile omšelý, ale pořád voní láskou.

Dali jsme si tady první pusu, před Alčou, když se nám nacpala na první rande. Pak nám tady asi tři měsíce nato málem porodila dítě, když jsme ji narychlo vezli do porodnice. A teď s ním jezdíme na romantické výlety jako oficiální pár, snoubenci a skoromanželé.

Jedeme a já koukám z okýnka na ubíhající stromy, louky a pole, která žloutnou jako zapadající slunce. Pootevřu okno, abych cítila vůni babího léta.

Kája pouští rádio, kde zrovna zpívá Iveta Bartošová svoji písničku Léto...

*Léto, léto můj,
jenom jednou jsem to léto tančila.
Léto nádherný...*

Začínám se k Ivetě připojovat broukáním, Iveta se do toho pokládá a já se nechávám unášet.

*... strašně ráda bych ty chvíle vrátila.
Léto, léto můj,*

*všechno zdá se mi najednou vzácnější.
Léto kouzelný,
letos musíš být tisíckrát krásnější.*

Tady už vyju přes celé auto a Karel se směje: „Lucinko, to nemyslíš vážně! To je tvoje zpěvačka?“

„Neruš, Kájo!“ a pokračuji dál v duetu s Ivetou.

„Léto, léto můj,
jenom jednou jsem to léto tančila.
Léto nádherný,
strašně ráda bych ty chvíle vrátila.
Léto, léto můj,
všechno zdá se mi najednou vzácnější.
Léto kouzelný
letos musíš být tisíckrát krásnější...“

FLASHBACK: VZPOMÍNKY

Tomáš na zahradě vyhazuje Kiki do vzduchu a té lítá sukýnka a křičí na celé kolo: „Já letím!“ Směje se a já chystám na zahradní stůlek buchtu a kafičko. Tomáš, který miluje léto a slunce, je nabitý energií a doslova září. Vyhazuje Kiki opakovaně do vzduchu a pak řekne:

„Měli bychom si pořídit víc lítajících dětí,“ a usměje se na mě, jako kdyby o nás dvou nikdy nepochyboval.“

Když píseň skončí, Karel se pořád směje: „Lásko, jsi strašně roztomilá, ale víš, že vůbec neumíš zpívat a hlavně nemáš hudební vkus?“ Oponuju mu: „Ale prosím tě, co ty víš o ženské duši, o tom, co v nás rezonuje?“

Karel si rýpne: „V tobě rezonuje Bartošová? Tyhle hendikepy bych měl vědět zavčas, ne?“

Trochu se zaseknu a koukám ven, vánek z okénka mě ovívá. „Co je na ní špatného?“

Karel chvílku přemýšlí, co mi na to má odpovědět: „Vlastně nic, jen jak je pořád opilý a má ty skandály, je to spíš taková parodie na zpěvačku než vzor.“

„Vidíš, a já si myslím, že hlas má boží a to, že je teď taková chudinka, je jen důsledek toho, že je to křehká bytost, která neustála showbyznys.“

Chvílku mlčíme a já si vzpomenu na své trapné castingy, na to, jak těžké je ustát odmítnutí, natož pomluvy, a když si představím, že by o mně psali všichni ti bulvární novináři a fotili mě opilou, potácející se někde s vyhrnutou sukni, tak skočím pod vlak. To bych nedala.

Karel dál rozvíjí diskuzi: „Počkej, takže ty si myslíš, že je v pořádku, že pije a toho svýho malýho kluka tahá bulvárem, každý týden má jinýho chlapa, je furt namazaná, ruší koncerty a baví tím celou republiku? Mně to teda normální nepřijde a Artura je mi líto. Vlastně nechápu, že to nikdo neřeší. Třeba ten jeho táta. Já bych tak dítě vyrůstat nenechal.“

Spor o dítě je moje citlivé místo. Škubne mi v srdci, jako když se napne čerstvě zahojená jizva.

„Aha, takže tím, že bys jí vzal syna, bys jí jako pomohl?“ zeptám se, ale pohled Karlovi nevěnuju, jen tu otázku. Koukám dál z okna na blížící se les a on řídí a sleduje pečlivě cestu před sebou.

„No, to by jí asi nepomohlo, ale dítě tady není od toho, aby zachraňovalo matku alkoholičku, dítě je tady proto, aby o něj dospělí pečovali a chránili ho. Kdyby měl pořád opilou učitelku ve škole, tak k ní přece nebudeš tak shovívavá.“

Otevřu okýnko ještě víc, abych to téma odfoukla. Má pravdu, ale jako ženu a matku mě to bolí, a tak dodám: „Ale i matky alkoholičky svoje děti milujou.“

Karel má jasný názor na věc a nenechá se dojmout: „To jo, ale flašku milujou víc.“

Má pravdu, ale já vím z vlastní zkušenosti, že opilé mámy jsou jenom nešťastné holčičky, které mají občanku, a tak jim každý prodá láhev – což je jejich cesta do pekla.

Děti s občankou nesmějí pít.

„Kájo, a víš, že jsem někde četla, že alkoholici jsou právě ty nejkřehčí bytosti?“ snažím se Karlův pohled obměkčit. „Jsou to lidi citliví, senzitivní, co si nevědí rady se svým darem. Takoví jednorožci, co chlastaj.“

Karel se pevně drží volantů i svého názoru: „Ty jim nějak fandíš?“ S nepochopením vrtím hlavou a koukám na něj:

„Nefandím, ale je mi jich líto. Vem si, že někteří herci chlastaj a pařej jako zvířata, jsou pořád v klubu a nic. Ráno vstanou a jsou jako rybičky. A pak tady máš mámy, které párkrát zalejou smutek a úzkost vínem a během roku lítaj v průseru.“

Karel argumenty nebere: „Tak snad musí mít nějakou vnitřní disciplínu, ne? Jednou jsou to mámy a děti je potřebujou, já bych tohle svým dětem nikdy neudělal.“

Mávnu nad ním rukou.

„Prosím tě, nemel, když nevíš, ještě rodič nejsi, až budeš, tak zjistíš, že porodem žádný patent na rozum nezískáš.“

Karel zastaví u lesa, koukne na mě, usměje se a něžně řekne: „Ale na to hledání patentu se fakt těším.“

A je to tady zas. Naše dítě. S lehkým úsměvem to přeskočím a vrátím se k alkoholikům.

„Vem si, jak ten alkohol zničil indiánskou populaci. Ohnivá voda, co vypálila celé rodiny a generace a víš, čím to je?“ Karel na mě se zalíbením kouká a neví.

„Indiánům prý v těle chyběla nějaká složka, enzym na štěpení alkoholu, neuměli ho zpracovat, a proto je tak likvidoval.“

Kája zavrtí hlavou a s lehkým úsměvem řekne: „Takže Iveta Bartošová je vlastně indiánka a nemůže za to?“

Lehce povytáhnu obočí a usměju se: „Možná jo. Třeba má indiánský předky.“

Karel pochopí, že to myslím vážně: „Ty to máš v tý svý hlavě fakt zvláštně poskládaný.“ Vypne auto, hodí ruční brzdu a zavelí: „A to mě na tobě baví, tak už si vystup, ať se můžeme projít lesem.“

Myslím, že Karel pomalu začíná chápat, že mu ten náš společný život ukáže opravdu hodně úhlů pohledu. Že to bude jako procházka zrcadlovou síní nebo obludářiem.

A že až čas ukáže, kam to spolu dotáhneme.